Ч. 199. Четвер 4 (17) вересня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Гостина Найясн. Пана у Львові.

По принятю соймової депутациї приймав Є. Вел. Цісар депутацию буковиньского Виділу краєвого під проводом краєвого маршалка Єго Екц. Івана Лупула. В сій депутациї явив ся також і професор університету доктор Стефан Смаль-Стоцкий. Опісля під проводом Є. Ем. Кардинала князя Пузини явила ся депутация достойників двірских і представителів шляхти. Іменем тої депутациї промовив краківский князь епіскоп Пузина:

Найяснійший Пане! На вість, що наш Наймилостивійший Цісар і Король наміряє прибути до столиці краю, поспішили ми тут достойники Двору і шляхта, щоби зібравшись довкола Тебе, Найясн. Пане, дати нашим чувствам голосний і радістний вислів. Єсть то чувство непохитної вірности для Вашого Цісарского і Королівского Апостольского Величества і для Єго Найдостойнійшої Династиї; чувство найглубшої вдячности за опіку, якої уділяєш нашій церкви і нашій народности; чувство і переконане, що стоячи завсїгди при Тобі, Найясн. Пане, сповняємо найліпше обовязок наш супротив Держави і краю. Зволи, Найясн. Пане, приняти ті з глубини серця пливучі чувства і зберегти нам і нашому краєви Свою ласку і прихильність.

На то відповів Є. Вел. Цісар:

Щиро радую ся, що бачу около себе зібраних достойників Двору і шляхту сего улюбленого мого королівства. Вдячним серцем приймаю висказані Вашою Еміненциєю чувства вірности і привязаня до мене і Мого Дому і я переконаний, що найду у вас завсїгди і серед всяких обставин певну підпору. Передовсім тішить мене сердечно, що вірні Вашим історичним традициям і з повним розумінєм обовязків, які на Вас вкладає Ваше провідне становище, справді даєте населеню примір пожертвованя для загального добра, і то з глубокого переконаня і з очивидним пожитком для краю і державы. Упевняю вас о Моїй прихильности і Цісарскій ласцї, на котру завсїгди можете числити.

По сїм представляла ся Монарсї депутация духовеньства всїх трох обрядів а з кождим князем церкви явив ся також і один крилошанин капітули. По сїй депутациї представляв ся корпус офіцирский а за ним репрезентация міста Львова під проводом президента др. Малаховского, котрий так промовив:

Рада столиці королївства Галичини стає перед Тобою, Найяснїйший Пане, щоби передовсїм зложити найгорячїйшу вірно преданну подяку, що зволив єси, Наймилостивійший Пане, зробити честь і урадувати місто наше гостиною, котрої ми віддавна дожидали тужливо. Вельми ущасливлені, що лучає ся нам нагода висказати чувства, які наповняють всїх горожан нашого города, складаємо до ніг Твоїх, Найясн. Пане, завіреня нашої найщирійшої любови, привязаня і непохитної вірности.

В дальшій бесїдї висказав президент міста жаль по причині, що гостина Монарха обмежає ся лиш на так коротку хвилю, і надію, що Найясн. Пан загостить колись на довший час і придивить ся розвєви міста. Бесїдник вказав відтак на украшенє і асанацию міста та всілякі заведеня публичні як: водопроводи, театр, заведенє електричне і ґазове, різниця, кадетска школа і т. п. та висказав бажанє, що одно слово цісарского признаня було би найкрасшою нагородою і наконець просив Монарха приняти ті вислови вірної преданности.

Є. Вел. Цісар відповів: З вдоволенєм приймаю ті поновні завіреня непохитного привязаня до Мене і до Мого Дому зі сторони моєї вірної столиці Львова. За поступом Ваших трудів около піднесеня і розвою міста слїджу з особливим інтересом і охотно був би вже тепер хотів пізнати загально пожиточні діла і заведеня. А хоч менї тепер то неможливо, то маю тим певнїйшу надію, що в недалекім часї знай-

---

14)

Пес Баскервілів.

(З англїйского — Конана Дойля).

(Дальше).

Я не розумів, що то все мало означати, але сильно застидав ся, що був сьвідком такої довірочної сцени без відома мого приятеля. Тому я збіг з горбка і зійшов ся на долї з баронетом. Мав лице червоне з досади, а брови зморщені в строгій надумі, як чоловік, котрий не знає, що почати.

— А то що, Ватзоне! — сказав. — А ви тут звідки? — Прийшли за мною против моєї волї, що?

Я оповів єму все: як я прийшов до переконаня, що не повинен єго самого пускати, як пішов за ним і як став сьвідком того, що перед хвилею єму лучило ся.

З початку глянув на мене гнївно, але моя добродушність розброїла єго і він остаточно розсьміяв ся досить сумно.

— Здавало би ся чоловікови, що посеред тої глуші може бути певним самоти — сказав — а тут, до сто громів, ціла околиця вилягла, щоби дивити ся на моє женихане... Ну, та й було-ж то женихане, як рідко! Де ви замовили місце на се видовище?

— Я стояв там на горбку.

— В послїднім ряді, на стоячім місци, що? Але зате єї брат усадовив ся на самім переді, так сказати-б коло орхестри. Ви бачили, як він до нас ішов?

— Бачив.

— Чи той єї брат не видавав ся вам коли божевільним?

— Того не можу сказати.

— Я також. Я уважав єго за людину досить нормальну аж до нинї, але вірте менї, що або він або я повинні бути в кафтанї божевільного. Ну і як зі мною? Ви провели вже кілька тижднїв у моїм товаристві, Ватзоне. Скажіть менї отверто: чи є в менї що такого, що не позваляло-б менї бути добрим чоловіком для женщини, котру люблю?

— По моїй думцї — нїчо.

— Мому суспільному становищу не може нїчого замітити, отже має щось против моєї особи. Але що? О скілько знаю, я не заподїяв нїкому найменшої кривди, а однак він не позволяє навіть доторкнути ся кінчиків єї пальців.

— Так він сказав?

— Так і далеко ще більше. Знаю єї лише від кількох тижднїв, але від першої хвилї я почув, що та женщина сотворена для мене, а она також була щаслива, коли находилась при менї, на се можу присягнути. Женщина має в очах блеск, що виразнїйше говорить, чим слова. Але єї брат не полишив нас нїколи самих у двійку і допевра нинї лучила ся менї у перве нагода поговорити з нею кілька слів у чотири очи. Она тїшила ся також з нашої стрічі, але не хотїла нїчого про любов чути, а що ж допевра говорити. Заєдно повертала до того самого і остерігала мене, що менї грозить небезпечність, і що она доти не буде почувати ся щасливою, доки я звідси не виїду. Я відповів, що від хвилї, коли єї узрів, менї зовсім не спішить ся від'їзджати, і коли їй дїйстно на тім залежить, щоби я опустив ті сторони, то одинока на се рада, щоби й она виїхала зі мною. Після того я осьвідчив ся о єї руку, але заким она вспіла відповісти, впав на нас той єї брат. Виглядав як навіжений, блїдий як стїна з гніву, а з єго ясних очий сипали ся іскри. Що я тут роблю з єго сестрою? — кричав. Як сьмію звіряти ся перед нею з чувствами, котрі для неї відразливі? Чи длятого, що я баронет, вже собі гадаю, що менї все вільно.

Колиб так не був єї братом, я дав би єму порядну відправу. Але так я мусів вдоволити ся, заявляючи, що не маю потреби стидати ся своїх почувань зглядом єго сестри і маю надію, що она стане моєю жінкою.

Та се зовсїм не поліпшило справи, так що вкінци й я розсердив ся і відповів єму острійше, чим хотів з огляду на неї. Скінчило ся на тім, що він відійшов з нею, як ви бачили, а я лишив ся ні в сих, ні в тих. Скажіть же менї тепер на милість Бога, пане Ватзон, що се має означати?

Я хотів розвязати загадку сяк-так, але на ділї сам збив ся з толку. За нашим приятелем промавляє титул, майно, вік, характер, поверховність, не знаю про него нїчого злого, а одинокий заміт, який можнаби єму зробити, то сей фаталїзм, що переслїдує єго родину. Що єго жениханю відказано так остро, не пита-

ду нагоду і зможу переконати ся особисто о розвитку сего красного міста. Желаючи і дальшим Вашим змаганям присьвяченим для загального добра як найлїпшого успіху, висказую Вам і цїлому населеню сего розцвитаючого ся міста найгорячїйшу подяку за Ваші слова, повні вірної любови для Мене і Мого Дому.

В дальшій черзї приймав Монарх депутацию міста Черновець під проводом бурмістра бар. Ант. Кохановского а відтак шефів департаментів Намістництва, Ради шкільної, краєвої Ради здоровля, дирекциї поліциї, дирекциї почт і телєграфів, дирекциї лїсів і дібр скарбових, представителїв судівництва і прокураториї державної, властий унїверситетских і т. д. а наконець старшину жидівскої громади львівскої

О 1 годині по полудни вибрав ся Наясн. Пан в супроводї Є. Ексц. п. Намістника на дворець в дальшу дорогу. Та й тепер маси людий зібраних на улицях міста витали Монарха грімкими окликами. На пероні вже перед тим явили ся Є. Ем. Кард. князь Пузина, Маршалок краєвий ґр. Станислав Баденї і другі достойники. Кілька минут перед відходом поїзду приїхав Найясн. Пан, а попращавшись з присутними, поїхав серед грімких окликів пращаня до Хлопів під Комарном.

Тимчасом на двірци в Бучалах і вздовж цїлого гостинця аж до Хлопів уставилось множество людий на повитанє Монарха. Около 2 год. добачено доїзджаючий на дворець двірский поїзд. Тисячі а тисячі людий грімкими окликами повитали Монарха. Коли поїзд станув на двірци, Цісар вийшов жваво з него і звернув ся зараз до ожидаючих его осіб; розмавляв довшу хвилю з Є. Е. бар. Беком, Є. Е. Фідлером, з маршалком Ради пов. п. Райским, зі старостою п. Сьвітальским, радн. суд. Янїшевским і бурмістром Комарна Метаномским. Перейшовши через трїюмфальні ворота, всїв Монарх з бар. Беком до двірского повоза і поїхав до Хлопів. По дорозї люди кидали Монарсї до повоза всїлякі просьби, а коли яка упала під колеса, Цісар казав станути і подати собі. Приїхавши до Хлопів, висїв Найясн. Пан перед своєю віллею і тут перед входом повитав Монарха властитель Хлопів і господар дому ґр. Кароль Лянцкороньский разом зі своєю жінкою. По представленях пішов Найясн. Пан на обід поданий під наметом. Тут засїли до обіду побіч Цісаря Архикнязї і войскові достойники, а також Є. Е. п. Намістник, Є. Ем. кардинал кн. Пузина, Є. Е. ґр. Ст. Баденї, Є. Е. ґр. Кароль Лянцкороньский і др. Підчас обіду звертала увагу незвичайна карта з меню, виконана артистом малярем п. Коссаком, що відбував добровільно службу посилкового офіцира. Акварела представляла улана-кухаря з закоченими рукавами, котрий варить в кітлї страву, а коло него стоїть провіянтовий офіцир і коштує варехою, а подальше другий улан держить єму коня.

О 4 год. по полудни пішов Цісар пішки в гостину до ґр. Лянцкороньского, котрий мешкає поза парком, і побув там 20 мінут. Коли вертав назад, якісь дві селянки і один селянин вручили Єму просьби. Вечером цїле Комарно було осьвітлене, а вистріли з моздїрів звіщали радістну вість о гостинї Монарха.

Новинки.

Львів дня 16 го вересня 1903.

— **Іменованя.** II. Мінїстер просьвіти іменував помічничого учителя руско-кат. релїґії в учит. семинариї в Залїщиках о. Софрона Глїбовицкого, учителем руско-кат. релїґії в тім заведеню, а заст. учителя в учит. семинариї в Тернополи Ант. Мора, тимчасовим учителем головним в учит. семинариї в Старім Санчи.

— **В справі поправок іспиту зрілости** розпорядив п. Мінїстер просьвіти дня 23 мая с. р. ч. 17.541, що й ті абітуриєнти, котрі цїлий іспит зрілости здають в осїннім реченци, можуть в разї, коли не пощастить їм в однім предметї, дістати від екзамінацийної комісиї дозвіл повторити іспит з того предмету за пів року, — отже около кінця першого півроку шкільного. А знов ті абітуриєнти, що здають іспит зрілости в лїтнім реченци, і, діставши дозвіл на поправку з одного предмету, опісля по фериях таки окажуть подостаточне знанє в тім предметї, можуть на окрему просьбу дістати від кр. ради шкільної дозвіл здавати поправку ще раз. Розпорядженє входить в житє вже тепер.

— **Вписи до висшого Інститута музичного** веденого „Союзом музичних і сьпівацких товариств“ у Львові, відбувають ся щоденно в комнатах „Львівского Бояна“ Ринок ч. 10, I. пов. від 5—6 год. пополудни, в недїлї і рускі сьвята від 11—12 год. перед полуднем. Оплата шкільна виносить річно за науку: 1. Композициї музичної в I. і II. роцї 75 кор; в III. — 100 кор.; в IV. і V. — 120 кор. 2 Сольового сьпіву в I. і II. роцї 120 кор., в III. і IV. — 180 кор.; в V. роцї — 210 кор. Елеви побирають при тім безплатно науку гри на фортепянї, теорию музики, декламацию, елементи гармонїї і беруть участь в щомісячних громадних продукциях. 3. Хорального сьпіву в I. і II. роцї 60 кор. Наука ся звязана з теориєю музики. 4. Гри на фортепянї в I. і II. роцї 75 кор.; в III. — 90 кор.: в IV. — 120 кор.; в V. — 150 кор.; в VI. — 180 кор.; в VII. — 210 кор.; в VIII. — 240 кор. Почавши від IV. року до VIII. побирають елеви безплатно науку теориї музичної, гармонїї, хорального сьпіву, істориї музики і беруть участь в щомісячних громадних домашних продукциях. 5. Гри на скрипцї в I. і II. роцї 75 кор.; в III. — 90 кор.; в IV. — 120 кор.; в V. — 150 кор.; в VI. — 180 кор.; в VII. — 210 кор. Почавши від IV. року науки побирають елеви безплатно теорию музики, гру на фортепянї, науку гармонїї, історию музики і беруть участь в щомісячних громадних домашних продукциях. 6. Гри на прочих оркестральних інструментах в I. і II. роцї 75 кор.; в III. — 90 кор.; в IV. — 120 кор.; в V. — 150 кор.; в VI. — 180 кор. Почавши від III. року побирають елеви безплатно науку гри на фортепянї, теорию музики, науку гармонїї, історию музики і беруть участь в щомісячних громадних вправах. Науки композициї і сьпіву хорального буде удїляти дир. Га085ь; науки сольового сьпіву п. Ясеницка (укінч. консерватористка віденьска), п. Збержховска і п. Бароич; науки фортепяна: п. Прокешівна, п. Д. Шухевичівна (учен. проф. Курца), п. Ясеницка і п. Криницка (учен. віденьскої консерваториї); науки на скрипцї: п. Бережницкий (ученик проф. Вольфсталя); науки гри на віольончелї: п. Р. Пулїковский (учен. проф. Слядка); науки теориї і істориї

ючи про думку панни, і що она не виступила з одним словом протесту, дивує мене дуже.

Однакож нашим міркованям положила конець гостина Степлетона того самого дня пополудни. Прийшов перепросити за свою нечемність, а вислїдом довгої довірочної розмови з сер Генрієм в его кабінетї було цїлковите помиренє; в доказ тої згоди маємо в пятницю бути на обідї в Меріпіт Гавз.

— А все таки я не скажу, що у него всї дома — мовив сер Генрі по відходї Степлетона. — Не можу забути его очий, коли гнав до мене нинї рано. То лиш мушу признати, що хиба нїхто не вміє так перепрашати, як се він вчинив.

— Чи вияснив чим своє поведенє?

— Говорив, що сестра становить для него все на сьвітї. Се зовсїм природно і я тїшу ся, що він уміє єї оцїнити. Не розставали ся нїколи і, як каже, веде житє просте, скромне, обмежаючи ся виключно до єї товариства, так що прямо не може стерпіти думки про єї втрату. З початку не бачив того привязаня до неї, але коли переконав ся на власні очи про мої почуваня і зрозумів, що можу єї забрати, обурив ся так сильно, що довгий час не знав, що говорив та діяв. Вповнюваю мене, що жалує незвичайно того, що стало ся і признав, що то була божевільність та найбільше самолюбство з его сторони, коли припускав, що буде міг на цїле житє задержати таку гарну женщину, як его сестра. Колиж має его покинути, то волїв би, щоби учинила се для кого иншого. Але на всякий случай сей удар для него важкий і мине ще богато часу, заким зможе его перетерпіти. Опісля зацевнив мене, що перестане ставити опір, коли я приречу єму не доторкати ся сеї справи три місяцї і вдоволю ся за той час приязнию его сестри, не домагаючись єї любови. Я прирік те все учинити і на тім скінчила ся наша розмова.

Так отже одна з наших дрібних тайн вияснена. Знаємо тепер, длячого Степлетон дивив ся нерадо на женихане з его сестрою, хотяй лучав ся їй такий сьвітлий чоловік, як сер Генрі.

А тепер переходжу до иншої нитки, котру удалось менї розмотати, до тайни нічного плачу, до слїдів сліз на лици панї Берімор, до нічної мандрівки камердинера під тото західне вікно. Всї ті загадки розвязав я одної ночи.

Я написав „одної ночи“, але властиво стало ся се за дві ночи, бо перша зійшла на нїчім.

Ми сидїли з сер Генрієм в его кабінетї близько до третої рано, але не почули нїякого звука, окрім годинника на сходах. Невесела то була сторожа і скінчило ся на тім, що ми оба заснули глубоко у фотелях.

На щастє се нас не зневохотило і ми постановили спробувати ще раз. Другої ночи ми прикрутили сьвітло лямпи і з папіросками в зубах сидїли тихо. Годї увірити, як поволи волїкли ся години, а проте нас піддержував той сам запал, що піддержує стрільця, коли чатує біля засїдки, в котру має попасти звірина.

Вибила перша, потім друга, і ми зневохочені хотїли вже залишати дальше чатованє, коли нараз оба схопили ся на рівні ноги: з коридора роздав ся шелест кроків!

Тихесенько скрадав ся хтось попри нашу комнату, поки шелест не віддалив ся і замовк. Тодї баронет відчинив обережно двері і ми пустили ся в погоню. Берімор минув уже ґалерию та коридор і пропав в темряві. Ми ішли на пальцях аж до другого крила і ще замітили високу стать бородатого мужчини, як похилившись, входив в ті самі двері, що тамтої ночи. При сьвічці виступили виразнїйше чотирокутні футрини, кидаючи жовтий відблеск на темний коридор.

Ми посували ся крадькома до тих дверий, пробуючи кожду дошку підлоги, заким оперли ся на ній цїлим тягаром тїла. Хотяй ми скинули черевики, старі дошки вгинали ся і скрипіли під нашими ногами, так що часом було годї, щоби хтось нас не почув. На щастє Берімор є приглухуватий і за своїм занятєм забув на цїле окруженє.

Вкінци ми дістали ся до дверий і заглянули до комнати. Берімор стояв скулений при вікнї і держав в руках сьвічку. Блїде лице, з виразом нетерпеливого дожиданя, притиснув до шиби, зовсїм як тодї, коли я бачив его у перве.

Ми не умовили ся, як в тім случаю маємо поступити, але баронет, як звісно, думає все, що проста дорога веде найскорше до цїли. Тому вийшов до комнати, і Берімор сейчас відскочив від вікна, віддихаючи важко; стояв перед нами смертельно блїдий і тремтїв на цїлім тїлї. Єго темні очи, котрих блеск побільшала блїдість лиця, глядїли тревожно та здивовано то на мене, то на сер Генрія.

— Ви що тут робите? — спитав баронет

— Нїчо, пане!

Був так переляканий, що ледво міг сказати слово і тремтїв так сильно, що сьвічка, котру держав, кидала на стїну ломані тїни.

— Ті вікна, пане.... Ходжу в ночи і дивлю ся, чи всї позамикані.

— На другім поверсї?

— Так, пане, оглядаю всї вікна.

— Слухайте, Берімор! — сказав сер Генрі остро. — Ми постановили видобути з вас правду. Чим скорше до всього признаєте ся, то

музики: проф. Н. Вахняпин. При вписї складають всї ученики 4 корони на бібліотеку і прибори шкільні.

— Видїл „Товариства Руска Захоронка“ розписує отсим конкурс на посаду учительки в Захоронцї. Просимо вносити поданя або зголошуватись зараз, бо посада єсть до обнятя від 1-го жовтня. Всї інформациї подасть Вп. Панькевичева, ул. Чарнецкого ч. 26.

— Сьпівацке товариство „Бережаньский Боян“ скликує надзвичайні заг. збори на суботу 19 сего м. год. 6 вечером. На порядку дневнім вибір зглядно доповненє видїлу.

— Пожарний „Сокіл“ в Синевідску вижнім повіта стрийского, основано на філїяльних статутах „Сокола“ у Львові. Намістництво затвердило вже статут.

— З товариства „Труд“. До відомости нашим Вп. Паням подає товариство „Труд“, що осїнний і зимовий сезон капелюхів вже розпочав ся. Сальон мод в нашім товаристві заосмотрений у великий вибір красних капелюхів убраних і фасонів на ріжнородну цїну. Великий вибір дїточих капелюхів. Ріжнородні модні вироби з пер, як боа, ковнїри і т. и., відповідні на улицю і до строїв візитових та ґалевих. Замовленя письменні полагоджує ся відворотною почтою.

— Огні. Передвчера около 1 год. полудне м вибухла страшна пожежа в Ляцкім, о два кільометри від Добромиля, коли всї люди були на торзї в Добромили. За дві години погоріло при великім вітрі до 40 найзаможнїйших господарів, деревляна церков, богато стогів збіжа і т. д. — В Романові знищив огонь дня 2 с. м. три господарскі загороди. Підозріного о підпал Петра Орлевича арештувала жандармерия, а при тім арештовано також пятьох сїльских забияків, що під проводом сина бувшого війта допускали ся в селї рабункових нападів. Всїх відведено до слїдчого арешту в Бібрцї. — В Могилеві над Днїстром на росийскім Поділю вигоріла онугди значна часть міста. Огонь тревав два дни. Богато осіб попарило ся, одна дитина спалила ся живцем, а один огневий сторож погиб, упавши з високої каменицї.

— Налоговий палій. В Нижбірку новім, гусятиньского повіта, повтаряли ся від якогось часу случаї пожару серед дуже підозріних обставин. І так: дня 8 червня погоріла хата Ант. Барана, при чім жінка его і дитина так сильно попекли ся, що вскорі померли; дня 26 липня згоріла знов шопа Антона Гусара; дня 11 серпня вкінци найдено слїди, котрі вказують, що злочинна рука хотїла підложити огонь під стодолу Герша Шлеєра, посесора в Нижбірку новім. В стрісї найдено шмату политу нафтою, пачку з порохом стрільничим і льонтом зі стрільничої бавовни. Виновника очевидячки сполошено при роботї, внаслїдок чого не прийшло до нового пожару. Всї познаки вказують, що того злочинного дїла допустив ся сам Герш Шлеєр, котрий хотїв в той спосіб видобути виплату асекурацийної належитости. При ревізиї у Шлеєра найдено таку саму шмату, яку добуто зі стріхи стодоли. Шлеєра підозрівають також, що він підпалив хату Барана, котрий був єму винен 120 корон. Він грозив свого часу, що найде спосіб відобраня свого довгу і коли Баран взяв у асекурацийного аґента в Копичинцях огневе відшкодованє, відобрав єму Шлеєр зараз на улици свій довг, витягнувши у него насильно гроші з кишенї. На того Шлеєра є ще підозріне, що він чотири роки тому підпалив своє власне обійстє (при чім погоріло 6 инших загород), аби примусити в той спосіб сусїда до продажи ґрунту. Єго намір дїйстно удав ся, бо збіднїлий в наслїдок пожару селянин продав Шлеєрови свій ґрунт, а сам забрав ся з села. Против палїя заряджено судове слїдство.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Дня 10 вересня с. р. отворено на шляху Станиславів-Гусятин поміж стациями Коросцятин-Монастериска перестанок особовий „Вачілки“ для обмеженого руху особового і пакункового. Експедиция подорожних і пакунків відбуває ся на разї за оплатою належитости в поїздах. Час від'їзду поїздів особових задержуючих ся на тім перестанку поданий в розкладї їзди таблиця VII б. з 1 мая 1903.

Дня 5 серпня с. р. отворено дальший шлях зелїзницї льокальної Пила (Болєнцїн), Явожно, продовженої о 4 кільометри аж до міста Явожна. Рівночасно замкнено дотеперішну стацию Явожно, а яко кінцеву стацию того шляху отворено стацию тої самої назви о 4 кільометри дальше. — Крім сего отворено що ладівню „Копальня Домса“ виключно для надаваня посилок в цїловозових наборах.

— Цїна збіжа у Львові дня 15 вересня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·25; жито 6·20 до 6·50; овес 5·60 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5.—; ячмінь броварний 5·25 до 5·75; ріпак 8 75 до 9·10; льнянка 7·50 до 7·75; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика 5·25 до 5·40; бобик 4·60 до 4·75; гречка 5·50 до 6·—; кукурудза нова 4·80 до 5·25; хміль за 56 кільо 180·— до 195·—; конюшина червона 48·— до 58·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка 20·— до 23·—.

ТЕЛЕГРАМИ.

Хлопи 16 вересня. Цїсар виїхав вчера о 9 год. рано до Острова на поле маневрів, а з ним їздив Архікн. Франц Фердинанд. Цїсар вернув о 2 год. В двірскім обідї взяли участь: п. Намістник ґр. Потоцкий, ґр. Лянцкороньский, архиеп. Більчевский і Теодорович, др. Бобжиньский, кн. Чарториский, Тхуржницкий і ґр. В. Дідушицкий.

Ґрац 16 вересня. Дощі, які тут упали, стали ся причиною великої повени. Ріки Мура і Драва дуже прибули і позиливали, комунїкация в многих місцях перервана. Міст на Драві коло Марбурґа вода забрала.

Петербург 16 вересня. „Новости“ доносять в формі поголоски, що інспекция податкова переходить з мінїстерства скарбу до заряду мінїстерства справ внутрішних.

Мадрит 16 вересня. Заперечують вість о виїздї короля за границю.

Софія 16 вересня. Правительство болгарске покликало до служби часть резерви в цїли скріпленя дивізиї пограничної, щоби енерґічнїйше спиняти перехід ворохобників через границю. — Президент кабінету Петров вислав окружник до болгарских аґентий у Відни, Петербурзї і Парижи, в котрім звертає увагу правительств на то, що Туреччина збройть ся щораз більше. Нота зазначує, що Болгария буде мусїла взяти ся строгих средств, які наказують її відносини.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

лїпше для вас. Говоріть же зараз, але без брехнї! Чого ви хотїли тут при вікнї?

Неборак глянув на нас з розпукою і заломив руки, як чоловік остаточно зломаний і нещасний.

— Я не робив нїчого злого, пане! Я держав сьвічку при вікнї.

— А пощо ви держали сьвічку при вікнї?

— Ах, не питайте мене про се... благаю вас, пане, не питайте! Даю вам слово, що се не моя тайна і що не можу єї зрадити. Коби відносила ся до мене, я не укривав би єї перед вами.

Нагла думка прийшла менї до голови і я взяв сьвічку з вікна, де Берімор єї поставив.

— Ручу, що то якийсь знак — сказав я. — Побачимо, чи буде відповідь.

Я держав сьвічку в такий самий спосіб, як він і вдивляв ся уважно в темну ніч. Лише з трудом можна було розріжнити темну пасмугу дерев і яснїйшу площину багнищ, бо місяць сховав ся за хмари.

Нараз менї вирвав ся оклик радости — мала жовта точка, ніби сьвітло, виринула серед темряви і блимала, якраз напротив вікна.

— Ось що оно! — скрикнув я.

— Нї, нї, пане, то нїчо... то нїчо не значить! — перебив Берімор — запевняю вас, пане....

— Пересувайте сьвітло попри шибу — закликав баронет. — Дивіть, і тамто сьвітло рухає ся! Чи ще й тепер, якийсь драбе, будеш перечити, що то знаки? А но, зараз менї говорити! Хто твоїм спільником і против кого та змова?

На лици камердинера виступив тепер виразно гнів.

— То моя річ, не ваша! Не скажу.

— Як так, то гайда з мого дому! Геть менї! сейчас!

— Добре, пане. Коли мушу, то годї.

— З ганьбою виходите з мого дому! До сто громів, стидайте ся! Ваша родина жила поверх сто лїт під одним дахом з моєю, а вас застаю тут в якімсь заговорі против мене!

— Нї, пане, нї! Не против вас!

То був женьский голос, що сказав ті слова, а коли ми оглянули ся, побачили в дверех жінку Берімора. Стояла ще блїдша і більше налякана, чим єї чоловік. Єї присадкувата стать, обвинена шалем, в короткій спідници, була би комічна, коли б не траґічний вираз єї лиця.

— Маємо звідси забрати ся, Елїзо. Скінчило ся. Іди, пакуй річи — сказав камердинер.

— Ох, Джоне, Джоне, я тебе згубила! То моя вина, сер Генрі.... Лише моя. Він робив лише то, о що я єго просила.

— Отже говоріть! Що се значить?

— Мій нещасний брат умирає зголоду на багнищах. Не можемо чейже дати єму згинути. Наше сьвітло се знак, що ми приготовили для него харч, а сьвітло звідтам вказує нам місце, де маємо харч занести.

— Отже ваш брат....

— Утік з вязницї, пане... злочинець Сельджен.

— Тепер знаєте правду — відозвав ся Берімор. — Я казав вам, що се не моя тайна і що не можу єї вам виявити. Тепер ви переконали ся, що я не брехав і що коли була змова, то не против вас.

Так отже виснили ся таємні мандрівки в ночи і значінє сьвітла у вікнї.

(Дальше буде).

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псявку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хліборобa на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на 5½% і 1% додатку на кошти адмініїстрациї, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений требало в „Дністрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускийй).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).